

[Finansministeren.]

at det kun er Arbejdere etc. og dermed ligestillede, som søger den. Men saa snart der er Tale om en Restaurationsvirksomhed, selv om den arbejder i velgørende Øjemed, og selv om den fører overordentlig lave Priser, kan man af Hensyn til Restaurationsvirksomheden i det hele taget ikke give Fritagelse for Afgiften, idet man ikke har nogen Sikkerhed for, at ikke Folk, som meget vel kunde betale, og som ikke hører til de Klasser, der udtrykkelig er givet Fritagelse for i Loven, benytter sig deraf; det er jo bekendt, at overordentlig mange Mennesker i disse Tider spiser i Folkekøkkener uden at høre til de Klasser, som Loven udtrykkelig har givet Fritagelse for. Med den Affattelse, Loven har, er det derfor umuligt for Regeringen at give den Fritagelse, det ærede Medlem ønsker.

Til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard skal jeg sige, idet jeg ganske godkender hans Referat af de Forhandlinger, der har fundet Sted, at de Oplysninger, jeg har kunnet indhente, gaar ud paa, at Tilvebringelsen af Kortene — det vil altsaa sige fotografiske Mangfoldiggørelser af Matrikulkontorets Kort —, som vil komme til at strække sig over 2—3 Aar eller saa, vil koste ca. 150 000 Kr., og der vil yderligere medgaa ca. 75 000 Kr. De 150 000 Kr. vil kunne strække til til 2 Vurderinger, idet der tænkes paa 6 Mangfoldiggørelser; da der maa være 3 Kort til hver Ejendom, vil det strække til til 2 Vurderinger. De Omkostninger, der i øvrigt vil gaa med, rent bortset fra, hvorvidt Vurderingsmændene og Skyldraadsmændene skal have forøget Honorar for det ganske vist ret betydeligt forøgede Arbejde, der her er Tale om, vil beløbe sig til ca. 75 000 Kr. ved hver Vurdering.

Tilbage staar saa Spørgsmaalet, hvorvidt man kan paalægge først og fremmest Vurderingsmændene, men dernæst ogsaa Skyldraadene det ret betydeligt forøgede Arbejde uden at give dem noget Vederlag derfor i en Forhøjelse af deres Honorar. Jeg antager ikke, man vil kunne gøre det, uden at det vil vække nogen Misforståelse; men dette Spørgsmaal bliver jo et Bevillingsspørgsmaal, et Lovgivningsspørgsmaal, som man maa tage Stilling til. Som sagt, de umiddelbare Omkostninger er altsaa 150 000 Kr. for 2 Vurderinger og dernæst 75 000 Kr. for hver Vurdering.

Jeg maa i øvrigt sige, at det ærede

Medlem Hr. Dahlgaard ikke tager fejl af mine Udtalelser, naar han mener, at de var velvillige; jeg tillægger det en ikke ringe Betydning, om man kunde komme til, at Vurderingerne fandt Udtryk paa Kortene, saaledes at man ikke alene som nu ved den fremlagte Beretning saa, hvor meget hver enkelt Ejendom var vurderet til i Grundskyld, men at man ogsaa, hvor Ejendommen omfatter forskellige Jordstykker af ulige Grundværdi, saa, hvorledes de enkelte Jordstykker var vurderet. Det har nemlig meget stor Betydning, ikke blot for den, der skal betale Skatten, men ogsaa for at faa Vurderingerne saa korrekte og saa gode som muligt, idet det kun paa den Maade bliver muligt at sammenligne Vurderingerne for de forskellige Ejendomme og ogsaa sammenligne Vurderingerne fra Kommune til Kommune, idet man derved opnaar det fornødne Materiale til at faa Vurderingerne saa korrekte som muligt.

Tidligere havde det jo ikke saa stor Betydning, da vi kun havde Statsgrundskylden, der var en meget lav Afgift, men nu, da der ogsaa svares Grundskyld til Kommunerne, har det en overordentlig stor Betydning, og jeg er af den Mening, at man maa gøre, hvad der er fornødent for at naa til en tilbørlig Kontrol med, at disse Vurderinger sker saa samvittighedsfuldt og saa nøjagtigt som muligt. Det ærede Medlem vil derfor kunne paaregne min Medvirkning til saadanne Foranstaltninger, der saa vidt muligt sikrer, at man naar dette Maal. Den næste Vurdering skal jo være i 1931, og de Foranstaltninger, der i saa Henseende maatte tages, navnlig Bevilling til Kortene, som der her er Spørgsmaal om, maatte antagelig gives allerede i det næste, det nu kommende Finansaar.

N. C. Christensen: Jeg kan ikke erkende, at den højtærede Minister har Ret i sin Paastand om, at Ministeriet ikke kan eftergive den paagældende Skat, fordi Loven skulde forbyde det. Den højtærede Finansminister siger, at man jo ingen Garanti har for, at der ikke kommer Folk ind for at spise paa en saadan Institution, som har Raad til at spise andetsteds. Nej, det har man ganske vist ikke, og det vilde vel ogsaa være ret uoverkommeligt, om der skulde staa en Dørvagt og kræve, at den paagældende skulde dokumentere sin Formuenhed, eller hvilken Stand han tilhørte, for at han kunde faa Lov til at